

відників. На пострах усім тим, що моглиб таке саме робити, Вишарт був прив'язаний на огнищу і спалений перед замком міста Ст. Андрюс, резиденцією Бітона, котрий, повнючи обов'язки архієпископа, приглядав ся остатній агонії мученика. Коли Бітон гадав, що смерть Вишарта зробить кінець поширенню нової науки, так парід Шкоції незабаром показав, як дуже він помилив ся.

Яка-ж була та нова наука, за котру Вишарт віддав своє жите, і ради котрої від сего часу Нокс працював з усією своєю сили, щоб зробити її відомою його землякам? Перш всього вони вірили, що та релігія, котра була проповідувана тоді в Шкоції, чинила більше лиха, як добра, а ще більше вона не була релігією Св. Письма. Вони казали, що тоді живший клер: архієпископи, єпископи і більша частина попів та черців занедбували обов'язки навіть їхньої власної релігії. Вони були ледачі, темні і зчаста неморальні в своїм життю. Хоч вони мали в своїх руках величезні маєтки, але вони мало з того уділяли вбогим, хоч ті маєтки були призначені власне на ужиток убогим. Нокс і інші реформатори могли виказати ті речі в гіршій стані, як вони були, але і кращі мужі старої церкви казали те саме. І хочби приступити, що те попівство було таке як мало бути, Нокс і Вишарт тримали ся того, що та віра котру те попівство ширило, не була релігією Св. Письма. Як ми знаємо, реформатори ріжнили ся в